

samtaler eller henvisning til nyt nummer 5) regler om konsekvenserne af manglende betaling (ophør, afbrydelse m.v.), 6) hjemmel til at man fra telemyndighedernes side kan fastsætte kvalitetskrav til de offentligt tilgængelige tjenester, der udbydes på fastnet-området, og herunder hjemmel til at kræve regelmæssig opførelse af om de fastsatte kvalitetsmålsætninger nås, 7) krav om at der som minimum fastsættes kvalitetskrav til forsyningspligtudbydere med mulighed for at udstrække denne regulering til alle udbydere med en stærk markedsposition, 8) detaljerede bestemmelser om forbrugernes rettigheder i relation til udbud af nummeroplysningstjenester, herunder disses ret til optagelse heri, til kontrol af oplysninger og til at forlange retning eller sletning af ukorrekte oplysninger, 9) forsyningspligtbestemmelser, der skal sikre alle forbrugere adgang til mindst en nummeroplysningstjeneste.

Udover de ovenfor nævnte bestemmelser med generelt forbrugerbeskyttende sigte indeholder Europa-Parlamentets og Rådets reviderede og udbyggede direktiv om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtgydelser på teleområdet under konkurrenceforhold, som nævnt ovenfor, også en bestemmelse vedrørende forpligtelsen til at give adgang til indgåelse af aftaler om særlig netadgang for tjenesteudbydere.

Direktivet (art. 13 og 16) stiller således, set i sammenhæng med art. 4, stk. 2, i direktiv nr. 97/33/EF af 30. juni 1997 (samtrafikdirektivet) med sigte herpå krav om, at udbydere med en stærk markedsposition skal opfylde enhver rimelig anmodning om adgang til nettet, herunder adgang til andre punkter end de termineringspunkter, der tilbydes flertallet af slutbrugere. I direktivet om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten er dette krav rettet imod udbydere med en stærk markedsposition inden for udbud af faste offentlige telefoninet. Samtidig præciseres det i direktivets betragtninger, at direktivet, uanset dets delvise karakter af harmoniseringslovgivning, ikke er til hinder for, at de af direktivets bestemmelser, som umiddelbart alene finder anvendelse på fastnet-markedet, i medlemstaternes implementeringslovgivning udvides til også at omfatte mobilkommunikationsmarkedet. Den parallelle bestemmelse i samtrafikdirektivets art. 4, stk. 2, skelner ikke imellem fastnet- og mobilmarkedet, eller mellem markedet for telefoni, henholdsvis markedet for andre former for telenetjenester (datakommunikation m.v.). Der anvendes i samtrafikdirektivet to alternative markedsbegreber i forbindelse med afgrænsningen af, om et selskab har en stærk markeds-

position. Det markedsbegreb, der anvendes i forbindelse med direktivets art. 4, stk. 2, er ikke det samlede »nationale marked for samtrafik«, som anvendes i direktivets art. 7, stk. 2, men er de enkelte delmarkeder (fastnet-, henholdsvis mobilmarkedet). På baggrund af det her anførte om de to relevante direktivbestemmelers udformning er der med dette lovforslag stillet forslag om en dansk implementering i samtrafiklovgivningen, der omfatter såvel fastnet- som mobilmarkedet, og stiller krav til udbydere med en stærk markedsposition på enten det ene eller det andet af disse markeder, eller evt. tillige på det samlede marked, om at disse skal imødekomme alle rimelige anmodninger om indgåelse af aftaler om særlig netadgang (tjenesteudbyderaftaler). Dette foreslås gennemført ved generelt at inkorporere denne type aftaler i samtrafiklovgivningens samlebegreb »samtrafik«.

Med den herved foreslåede implementeringsmåde sikres gennemførelsen af såvel art. 13 som art. 16 i direktivet om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtgydelser på teleområdet under konkurrenceforhold, som bl.a. kræver 1) at det sikres at den ovenfor nævnte adgang kun kan begrænses i konkrete tilfælde, hvor der er teknisk og kommercielt gennemførlige alternativer, og hvor den løsning der anmodes om er uforholdsmæssigt ressourcekrævende (eller med henvisning til væsentlige krav), 2) at der fastsættes procedurer, der sikrer at nationale tilsynsmyndigheder kan gribe ind, træffe afgørelse og fastsætte vilkår i situationer, hvor en udbyder med en stærk markedsposition som udgangspunkt afslår en anmodning om at give særlig netadgang, eller pålægger denne restriktioner, 3) at der fastsættes procedurer, der sikrer at nationale tilsynsmyndigheder kan gribe ind, træffe afgørelse og fastsætte vilkår i sager, hvor en udbyder med en stærk markedsposition overfor en tjenesteudbyder der har fået adgang på særlige vilkår, afbryder, ændrer eller indskrænker en aftalt leverance, 4) at det generelle EU-begreb om ikke-diskrimination gælder fuldt ud også på dette område, og 5) at der kan fastsættes procedurer for de nationale tilsynsmyndigheders mulighed for at gribe ind i sager som nævnt ovenfor, m.h.p. at sikre at aftaler indgås og gennemføres hurtigt og effektivt. Ovennævnte sikres med nærværende lovforslag ved at lade tjenesteudbyderaftaler være omfattet af samtrafiklovgivningens generelle mæglings- klage- og afgørelsesbestemmelser, lovens ikke-diskriminationsbestemmelse (som samtidig præciseres), samt samtrafiklovens bestemmelser om i hvilke tilfælde der kan ske afvisning af